

τῆς οἰκογ. τῶν Καρυοφυλλιδῶν (Caryophyllaceae) Π. Γενναδ. Φυτολογ. Λεξ., 1034 Α. Μηλιαρ., 248. Συνών. ἀ-
γρῖο γαρῖφαλο 2. γ) Κωδώνιον τὸ κλαδῶδες (Campanula ramosissima) τῆς οἰκογ. τῶν Κωδωνανθῶν (Campanulaceae) Ζάκ. — Π. Γενναδ. Φυτολογ. Λεξ., 590.

γιουλί τό, Α. Μαβίλ. εἰς Ἀνθολ. Η Ἀποστολίδ., 204
Π. Κριναῖος - Μιχαηλίδης αὐτόθ., 252.

Ἐκ τοῦ οὗς. γι ο ὄ λ ι με ὑποκορ. σημ. διὰ καταβιβασμοῦ τοῦ τόνου.

Μικρὸν γιούλι ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Πλάνα δῶρα ζηλεμένα

τῆς ζήσης, ποὺ ἀγροσβιέται καὶ τελειώνει

σὰν τὸ θαμπὸ γιουλί ποὺ ὀλοένα λειώνει

Α. Μαβίλ. ἐνθ' ἄν.

Νὰ φέρεις ἓνα λούλουδο, κι ἄς ἦταν ἓνα μόνο,

ἓνα κρινάκι τῶν ἀγρῶν, μὲ βιόλα, ἓνα γιουλί!

Π. Κριναῖος - Μιχαηλίδης ἐνθ' ἄν.

γιουλιὰ ἡ, Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγιουλιὰ Λευκ. (Ἀθάν. Φτερν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γι ο ὄ λ ι.

Τὸ παράγον τὸ ἴον τὸ εὖοσμον φυτόν, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γι ο ὄ λ ι 1, ἐνθ' ἄν.: Ἡ Γεργούλα μῦθωκε καὶ μένανε νιὰ ἀγιουλιὰ καὶ τ'ν ἐφύτρεπα Φτερν.

γιουλὶς ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. ἀγιουλί Λευκ. (Ἀθάν. Φτερν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γι ο ὄ λ ι καὶ τῆς καταλ. - ἰς.

Ἰόχρους ἐνθ' ἄν.: Ὁ μενεξὲς λέγεται ἀγιούλι, γιατί ἔχει ἀγιουλί χρώμα Φτερν. Συνών. βι ο λ ε τ τ ῖς, λ ι λ ἄ, λ ο υ λ α κ ᾱ τ ος, μ ε ν ε ξ ε δ ῖς, μ ὠ β.

γιουμουσάκης ὁ, Λυκ. (Λιβύσσ.) γιμουσάκ'ς Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yumusak* = μαλακός.

Ἀνθρώπος ἀσθενοῦς, μαλακοῦ χαρακτῆρος ἐνθ' ἄν.: Τέτοιους γιμουσάκ'ς ποὺ ἔνι, οὐλ' τοὺν ἀνιβαίνουν 'ς τοὺ κιφάλ' Σουφλ.

γιουνάκι τό, Ἰων. (Βουρλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γι ο ὄ ν ι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

1) Τέχνασμα, δόλος. Συνών. Γι ο ὄ ν ι 2. 2) Ὁ κύκλος ἐνὸς παιγνιδιοῦ.

γιούνι τό, ὀγιούν Ἡπ. Πόντ. (Κερκασ.) οὐγιούν Ἡπ. γιούνι Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Εὐβ. (Κουρ.) Θράκ. (Μυριόφ.) Ἰων. (Βουρλ.) Μοσχονήσ. Σύμ. Σῦρ. γιούνιν Κύπρ. (Γερμασ. Λευκωσ. κ.ά.) Σύμ. γιούν' Θράκ. (Λούπιδ. Μυριόφ. κ.ά.) Λέσβ. (Μανδαμᾶδ. Μόλυβ. Πάμφιλ. κ.ά.) γκιούν' Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) ὀγίν' Πόντ. (Κερκασ.) γίν' Πόντ. (Κερκασ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *oyun* = παίγνιον, ἀστειότης, φάρσα.

1) Παίγνιον, ἐκάστη φάσις, σειρά, παρτίδα παιγνίου Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Θράκ. (Λούπιδ. Μυριόφ. κ.ά.) Ἰων. (Βουρλ.) Κύπρ. (Γερμασ. Λευκωσ. κ.ά.) Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) Σύμ. Σῦρ.: Ἀς παίξωμε ἀκόμα ἓνα γιούνι Βουρλ. Θὰ τοὺ χάσουμι τοὺ γιούν' Λέσβ. Δὲν παίζεις τώρα, πέρασ' τὸ γκιούν' σ' Ψαχν. Τί νὰ γίν', θὰ 'ρθ' καὶ μένα τὸ γκιούν' μ'! αὐτόθ. Ἀμα ἐπαίξαμεν ἓνα γιούνιν, εὐτὺς ἐμαλώσαμεν Γερμασ. Λέκα γιούνια ἔκανα χουρὶς νὰ χάσου

Πάμφιλ. Δὲ βόρσι νὰ πάρ' ἓνα γιούν' Λούπιδ. Πόσα γκιούνια παίζατι; Ἀκρ. || Φρ. Ὁ γιούνι τρώει τρία ψωμιὰ Μυριόφ. Συνών. φρ. Ὁ γιούνι καὶ θησὶά τοι. β) Ἡ ἐπικράτης τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν παικτῶν κατὰ τὴν πρώτην παρτίδα εἰς τὸ τάβλι Ἡπ. 2) Τέχνασμα, δόλος Ἰων. (Βουρλ. Ἐρυθρ.) Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) Πόντ. (Κερκασ.) Σύμ.: Σουφίστηκι νὰ κάβ' ἓνα γιούν', γιὰ νὰ τοὺν πιράσουν οἱ καημοὶ (ἐκ παραμυθ.) Ἐρυθρ. Ἐν' νὰ τοὺ καταφέρω ἑναγ-γιούνιν, ποὺ ἔν' νὰ μὲν τὸ ξιχάση ποτ-τέ του! Γερμασ. Τ' ὀγίν', τ' ὀγίν' ντ' ἐποῖ-κε με! (τί παιγνίδι μοῦ ἔκαμε!) Κερκασ. Συνών. κα ψ ὠ ν ι, φ ἄ ρ σ α. 3) Πληθ. γιούνια = ἀκκισμοί, καμώματα Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) Σκῦρ.: Κάμνανε κάτι γιούνια! Κουρ. Τ'ν ἔδες; ὅλο γιούνια ἔναι! Σκῦρ. 4) Ἀνθρώπος μετμηφι-σμένος καὶ φέρων προσωπίδα κατὰ τὰς Ἀπόκρεω Λέσβ. (Μανδαμᾶδ. Μόλυβ.): Γ-οὶ κουπέλις βγαίν'νιν νὰ δοῦν τὰ γιούνια Μανδαμᾶδ. Οὐλα τὰ σουκάτσα γιμᾶτα γιούνια αὐτόθ. || Φρ. Βοή! γιούνια θὰ μᾶς κἀνιν! (θὰ μᾶς ἐκθέσουν, θὰ μᾶς γελοιοποιήσουν) αὐτόθ. Συνών. φρ. Θ ἄ μ ᾶς κ ᾶ ν ο υ ν θ ἑ ἄ τ ρ ο. Συνών. μ α σ κ α ρ ᾶ ς.

γιούργια ἡ, κοιν. ζούργια Κρήτ. (Πεδιάδ.) γιούργα Ἡπ. (Πλατανούσ.) Κρήτ. (Κίσ.) ὀούργια Ἡπ. (Λάκκα Σουλ.) Λευκ. Στερελλ. (Ξηρόμ.) γούργα Κύπρ. (Πεδουλ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yürüyüş* = βάδισις, ἔφοδος. Ἡ κα-τάλ. ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. χρήσεως κατὰ τὴν κοινὴν κατάλ. τῶν ἐπιρρ. εἰς -α. Πβ. ἄ ἑ ρ α, σ ῖ α, β ὅ γ α, λ ἄ σ κ α, β ῖ ρ α.

1) Ἐπίθεσις, ἔφοδος, ἐφόρμησις, δρόμος Ἐρεικ. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Λάκκα Σουλ. Πλατανούσ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀργιθ. Τσαγκαρ.) Ἰων. (Σμόρν.) Κρήτ. (Ἀρχάν. Χαν.) Κύθηρ. Πελοπν. (Γαργαλ. Δάρα Ἀρκαδ. Πλάκ. Σκορτσιν. Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ.) Χίος (Βροντ.): Δῶσε μὲ γιούργια νὰ προλάβης Σμόρν. Μὲ γιούργια καὶ τ' ἄρπαξα Κύθηρ. || Ἀσμ.

Εἰς τὸ Φλομέ τσ' ἐφτάξανε, κι ἀπὸ τὴ δόση γιούργια σομάργια μόν' ἐπαίρνανε κι ἀφίναν τὰ γαῖδούργια

Κρήτ. Συνών. γι ο υ ρ ο ὗ ν τ ι σ μ α 1, γι ο υ ρ ο ὗ σ ι 1. β) Κοινὴ προσπάθεια πολλῶν ἀτόμων πρὸς ἀποπεράτωσιν ἐργασίας Ἐρεικ. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Ἡπ. (Πλατανούσ.) Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Κίμωλ. Κρήτ. (Κίσ.): Ἐλᾶτε νὰ δώσουμε ὅλοι μαζί μὲ γιούργια νὰ κυλήσουμε πάρα πέρα τὸ λιθάρι Μαχαιρᾶδ. Θὰ δώσουμε αὐριο μὲ γιούργια ὅλοι μαζί καὶ θὰ τελειώσουμε τὸ δρόγο νωρὶς αὐτόθ. Μὲ γιούργια θὰ κάμωμε ἀκόμη καὶ ξεβλέκει κι ὀφέτος τὸ θέρισμα Κίσ. Ἀιντι νὰ κάνουμε οὐλ' μὲ γιούργια νὰ τιλειώσουμε Τσαγκαρ. Συνών. γι ο υ ρ ο ὗ ν τ ι σ μ α 1β, γι ο υ ρ ο ὗ σ ι 2. γ) Καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου εἰς τὰς φρ. κ ᾶ ν ω - δ ῖ ν ω (μ ῖ ᾶ) γι ο ὄ ρ γ ι α εἰς ἐπιρρηματ. χρήσιν, ταχέως, δρομαίως, ὀρμητικῶς κοιν.: Ἐκανε γιούργια οὐλο τὸ χωριὸ καταπάνου τοὺς Πελοπν. (Γαργαλ.) Κάνανε γιούργια καὶ τοὺς λάκχησαν Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Κάν'τε γιούργια κι ὅπου βγῇ Εὐβ. (Ἀκρ.) Κάναν γιούργια ὁ κόσμος καὶ μᾶς πῆρε σβάρα Εὐβ. (Ψαχν.) Μᾶς πῆραν 'ς τὰ γιούργια (μᾶς ἐκυνήγησαν) Χίος. Ἐπῆε γιούργι' ἀπάν' τ' νὰ δόνε βαρέση Λευκ. Ἐκανε γιούργια ἀπάνω μου Πελοπν. (Πιάν.) Ἐκαμι γιούργια ν' ἀρπά-ξη τοὺ βόι ἀπὸ τοὺ κέρατου Εὐβ. (Στρόπον.) || Ἀσμ.

Ὁ τὴ bodiὰ σου τὴ τζαινούργια | μοῦ ῥχεται 'ὰ κάμου

γιούργια

Εὐβ. (Κουρ.) δ) Καὶ διὰ παραλείψεως τοῦ ρήματος μετὰ τοῦ ὅπ. συνεκφέρεται ὡς παρακλευσμ., ἐμπρός, ὀρμησε, τρέξε,

